

[Korsgaard.]

at der er saamænd ingen Grund til at være bange, for Landmandsbanken har en saa fortrinlig Ledelse. Jeg kender ikke ret mange Virksomheder, om hvilke man ikke har sagt nogenlunde det samme paa et vist Tidspunkt, førend de brød sammen, og der er slet ingen Tvivl om, at paa et vist Tidspunkt troede man, at den gamle Landmandsbanks Ledelse var saa glimrende. Og det bør man ogsaa tro paa, at en Banks Ledelse er god, for hvis man kommer til den Opfattelse, at den ikke er det, duer Banken ikke. Men Forholdene kan blive af en saadan Art, at selv den bedste Bankledelse ikke kan klare sig. Nu gaar Bevægelsen jo i den Retning, at man netop beskytter bestaaende Virksomheder; men hvis Statens Interesser stort set vil gaa i Retning af udpræget Frihandel, som i givet Fald vil slaas en Masse danske Virksomheder ned, som, dengang de blev startet, var rimelige, ja, hvem vil da lide Tabet? Naturligvis Bankerne. For hvad er en Banks Opgave? Den er bl. a. at løbe Risiko, en Bank er ikke en Sparekasse alene.

Derfor er det, at Talen om den fortrinlige Ledelse kun gælder til et vist Punkt. Ingen kan vide, om Forholdene, netop de usikre Forhold, vi nu har, ikke kan medføre store Vanskeligheder for Banken, saa Risiko vil der nu engang være, og den Risiko synes jeg ikke, Staten behøver at løbe i den Grad, som den gør nu.

Anden Næstformand (Ulrich): Det ærede Medlem Hr. Vejen har Ordet for en kort Bemærkning.

Vejen: Nogle Bemærkninger, som den højtærede Handelsminister fremsatte, giver mig Anledning til at stille et Par Spørgsmaal.

Den højtærede Minister talte om en Overenskomst, som i Fjor var sluttet med Nationalbankens Aktionærer, og det forekom mig, at Ministeren ved Omtalen deraf brugte Udtrykket „Nationalbankens Ejere“. Jeg vil gerne spørge Handelsministeren, om det er Ministerens Opfattelse, og om det er en Opfattelse, der deles af Ministeriet, at de nuværende Aktionærer i Nationalbanken er Nationalbankens Ejere i den Forstand, hvori man i Almindelighed tager Ordet „Ejere“.

Saa sagde Ministeren saadan noget som, at hvis der ikke gennemføres en Ordning inden 1938, maa den nuværende Nationalbank likvidere, hvad han maatte anse for meget uheldigt. Jeg vil spørge den højtærede Minister: Har Ministeren virkelig

den Opfattelse, at Nationalbankens Ledelse, naar vi kommer til 1938 og Oktrojen udløber, kan likvidere Nationalbanken?

Anden Næstformand (Ulrich): Det ærede Medlem Hr. Rasmussen (Gylling) har Ordet for en kort Bemærkning.

Rasmussen (Gylling): Det ærede Medlem Hr. Korsgaard kunde ikke finde Logik i min Udtalelse om Landmandsbankens økonomiske Politik i Fremtiden, idet jeg havde sagt, at der var den Grund for Staten til at have Indseende med Banken, at Staten havde sat Penge til ved Banken, men det afgørende var naturligvis det samfundsmæssige Hensyn, som jeg mener, Banken maa tage. Men man kan dog ikke sige, at en Bank, der fører en fornuftig samfundsmæssig økonomisk Politik, ikke kan opfylde ogsaa den anden Betingelse. Det kan den naturligvis godt gøre. Selv om en Bank ikke har megen Indtjeningssevne, kan den dog udmærket godt have saa megen Indtjeningssevne, at den kan opfylde ogsaa denne Betingelse. Men det, vi fra vor Side lægger Vægt paa, er i langt stærkere Grad det samfundsmæssige Hensyn end Hensynet til at indtjene nogle Penge.

Anden Næstformand (Ulrich): Det ærede Medlem Hr. Pürschel har Ordet for en kort Bemærkning.

Pürschel: Den højtærede Handelsminister sagde, at der ikke i sin Tid af Socialdemokratiet var afgivet noget Løfte. Dette beror paa en Erindringsforskydning hos den højtærede Minister. Der staar i Betænkningen:

„Det er, som det fremgaar af Bestemmelsen om, at Aktierne vil være at afhænde, Ordningens Formaal, at Banken skal overgaa til at være en privat Bank med en af Statsmagten uafhængig Ledelse, men der har inden for Udvalget været afvigende Opfattelser med Hensyn til, hvor hurtigt Afhændelsen af Aktierne bør søges gennemført.“

Dette er et Løfte, og det vidste man fra socialdemokratisk Side; de kæmpede længe imod, vilde meget nødtigt underskrive, hvad de ikke havde haft nogen som helst Grund til, hvis de ikke havde følt, at de derved forpligtedes. De tog dette Forbehold med Hensyn til Tidspunktet for Afhændelsen af Aktierne, hvad de jo heller ikke havde behøvet, hvis de ikke havde følt det første som et Løfte. Dette Løfte var Betingelsen for, at man kunde opnaa Enighed, og derfor